

[Boligministeren.]

tidligere tidspunkt end det, fru Kirsten Jacobsen har fremsat sit forslag på. Der var kun den krølle ved det, at det var boligforligsstof, og derfor skulle partiet venstre, som ikke var med i augustforliget, også give tilslutning, og det er nu gået ind i den pakke, som vi i øjeblikket forhandler om. Jeg vil understrege, at det var en del af augustforliget, og augustforligspartierne var enige om denne ændring med hensyn til realkreditbelåningen.

Til hr. Johan Philipsen har jeg kun den bemærkning, at jeg ikke skal komme med stærke ord omkring realkrediten, men det er jo nu snart mange år siden vi lavede det sidste realkreditforlig. Det var i 1969, hvor man jo væltede noget om på den såkaldte kolos og gjorde den noget mere enkel. Det er da muligt, og jeg mener endda det vil være rimeligt, at vi meget snart igen får en dialog og måske også initiativer på dette område. Det vil jeg i hvert fald anbefale, at man meget snart ser på.

Jeg er glad for, hr. Ingomar Petersen nu har udviklet sig, således at han nu mener, det er en hjælp til styring, hvor det førhen var et direkte og et udmærket styringsinstrument i sig selv. Man skal altid være glad, når nogen bevæger sig i den rigtige retning. Jeg er enig med hr. Ingomar Petersen i, at det er en hjælp til styring.

Så har flere været inde på det, som også jeg selv antydede, at man kunne gå ind i en gradvis ordning og eventuelt, som hr. Haunstrup Clemmensen mener, og som jeg også ved efter drøftelse med Realkreditrådet at det er enigt i, at man kan gå ind i en ordning, der sættes i gang sektorvis. Disse ting er netop det, jeg redegjorde for indledningsvis at jeg godt vil se på.

Til hr. Arne Bjerregaard og til ordføreren for VS vil jeg godt sige: hvornår er det rette tidspunkt?

Jeg vil godt sige til fru Kirsten Jacobsen, at jeg ikke er så glad for at følge fru Kirsten Jacobsens vurderinger, men er mere tillidsfuld over for regeringens økonomer, Nationalbanken, og i samarbejde med Realkreditrådet følger deres saglige vurderinger, hvad der er tilfældet i denne sag og er nødvendigt i denne sag.

Jeg ville selv mene, at det rigtige tidspunkt er i et boligmarked med nogenlunde oversigt over den nærmeste fremtid på markedet. Det har der efter min opfattelse, og det må jeg be-

klage, været mange både indenlandske og specielt udenlandske årsager til, at vi ikke har haft og heller ikke har i øjeblikket, og ikke har haft i den tid, hvor jeg har haft bemyndigelsen til at sætte denne ordning i gang. Men jeg vil godt sige til fru Kirsten Jacobsens argumentation for at gøre det nu, fordi vi har en lav igangsættelse: ja men, fru Kirsten Jacobsen, vi har jo netop en meget stor igangsættelse fra tidligere på året, som skal belånes nu. Derfor mener jeg, at rådet er et skidt råd og ikke særlig godt gennemtænkt i forhold til den nuværende situation, men det kan måske komme på et senere tidspunkt.

Jeg vil godt sige til hr. Kaj Hansen, at de bestræbelser, der gøres vedrørende realkreditlånene og brandsikringsforanstaltningerne og andre opretningsmuligheder, netop er gjort for at undgå lejeforhøjelser og netop af hensyn til lejerne.

Så vil jeg gerne sige til hr. Arnfast, at han må have hørt forkert, for det var netop det modsatte, jeg sagde. Jeg skal gentage, at jeg netop siger: selv om de ikke tilfører ejendommen den særlige procentvise værdiforøgelse, som ellers i realkreditloven er en forudsætning for lån. Jeg håber med denne afklaring, at hr. Arnfast og jeg er enige i disse betragtninger.

Johan Philipsen (V):

Jeg bør nok forklare udtrykket: en kolos på lerbødder noget nærmere.

Overalt i den vestlige verden er der i øjeblikket en tendens til, at långivningen bliver kortere og kortere, en tendens til, at de korte lån er billigere end de lange. Selv i et land med så stærk en økonomi som Vesttyskland er der i øjeblikket en renteforskel mellem lån med en 4-årig løbetid og lån med en 5-årig løbetid, og det antal lån, der dernede løber over 12-15 år, aftager meget stærkt i omfang.

Herhjemme omfatter købere til de lange lån stort set kun de offentlige eller halvoffentlige institutioner eller fonds, om man vil. Banker og sparekasser er nødt til at købe obligationer med kort løbetid. Deres opgave er at finansiere erhvervene, og hvis der kommer en ekspansion i erhvervene, så skal de altså kunne gøre sig likvide for at løse den opgave, de egentlig er oprettet til.

Den private opsparing har vel en sådan tendens i øjeblikket, at man må sige, at den sætning, der hedder: køb i dag, det bliver dyrere i morgen, stadig er gældende. Der er jo i øje-